

„Váš cestovní pas předáme v zapečetěné obálce kapitánovi letadla, který jej bude mít u sebe v kokpitu po celou dobu letu,“ řekl přísně policista a vyzval Marinu ke vstupu na palubu.

Ohlédla se přes rameno, aby si zapamatovala jeho tvář. Ostře řezané rysy čerstvého třicátníka vzbuzovaly respekt. Barvy jeho očí si kvůli krátkému černému kšiltu policejní čepice nevšimla. Hlavu měl skloněnou. Veškeré doklady ještě jednou překontroloval a poté vše zasunul do žluté obálky. Pečlivě ji uzavřel a předal kapitánovi.

Měla sucho v ústech. Dala by cokoli za něco k pití. Pouta neuvěřitelně tlačila. Nějak moc to utáhli. Hlava jí třeštila. Najednou ucítila jeho ruce na svých. Zámek cvakl.

„Konečně,“ špitla pro sebe.

Palec a ukazováček obtočila kolem zápěstí a spojila je do tvaru vajíčka. Bezmyšlenkovitě si mnula zarudlou kůži. Byla suchá a svědila. Policista po ní naposled přešel pohledem, pokynul na pozdrav kapitánovi a zmizel v nástupním tunelu. V jeho přítomnosti se dalo dusno krájet, ale jakmile odešel, atmosféra se uvolnila.

Mariny se ujal sympatický stevard, který ji podpíral v podpaží a něco nesrozumitelně švitořil. Francouzům

mluvícím anglicky vždycky špatně rozuměla. Kráčeli uličkou mezi ostatními pasažéry a ona si je nepřestávala zvědavě prohlížet. Nemohla se jich nabažít. Konečně normální lidi!

Všichni už byli vzorně usazení na svých místech a netrpělivě očekávali vzlet letadla. Cítila jejich oči, jak ji nekompromisně propichují po celém těle. Vzhlíželi k ní a ani nedělali, že se nedívají. Z pohledů spolucestujících se dalo vyčíst tolik věcí. Stali se z nich samozvaní soudci.

Jak to vypadáš? tázavě popotáhl obočí muž v sedmé řadě.

Není ti trapně? Na tvůj nástup musí čekat celý letadlo! zachytila z druhé strany od kudrnatého teenagera.

Kolik asi stojíš na daních obyčejného slušného člověka?! vysílala nekompromisně dáma s pigmentovými skvrnami na hřbetech pěstěných rukou.

Marina se cítila jako fackovací panák, ale nebylo to nic v porovnání s tím, co si prožila v posledních pár týdnech.

Minuli nouzové východy uprostřed letadla a cestujících výrazně ubylo. Ulevilo se jí, že už nebude vystavena tolika nepříjemným párům očí. V tentýž moment k ní jako šíp zasvítl ostrý pohled hubeného knihomola z předposlední řady.

Jeho oči vykukovaly zpoza knihy a stejně jako kulomet pálily náboji ostrošest: *Jak sis mohla takhle zpackat život? Cos asi provedla? Kolik ti za to zaplatili? Bože! Tak mladá!*

Takovou palbu nečekala a zhroutila se do prázdného sedadla. Stevard naznačil, že její místo je ještě o kousek dál, a otcovsky ji popostrčil. Sedačka pro *troublemakery*

byla situována až na úplném konci letadla. *Asi pro eliminaci případů potenciální vzpoury.*

Marina do ní vklouzla, mile se otočila ke stewardovi a požádala o vodu. V hlavě měla tisíce myšlenek. Když jí podával kelímek s nápojem, všimla si jmenovky na jeho prsou.

„Jean-Pierre – takové hezké jméno.“

Chtěla po dlouhé době navázat konverzaci s normálním člověkem, ale ani nedořekla větu a propukla v urputný pláč. Nabídl jí svoje rameno a něco zamumlal francouzsky. Snažila se přestat brečet, ale nešlo to. Zajímala se jako malé dítě, které v noci volá maminku.

Po dlouhých oficialitách, které byly nedílnou součástí jejího transportu, *adrenalin rush* ustoupil. Potřebovala dát průchod svým pocitům.

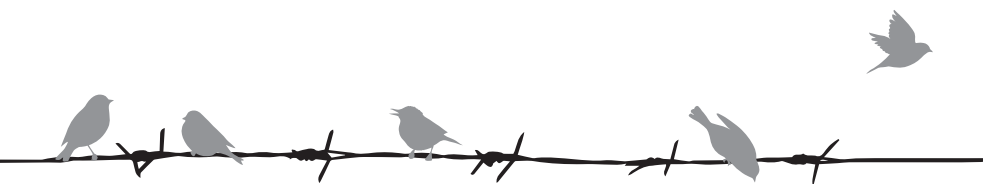
Jean-Pierre byl profesionál se silným citem pro empatii. I kdyby převážel Charlese Mansona, choval by se k němu uctivě. Prostě stará dobrá škola Air France. Na sedadle potíživců převezl už spoustu lidí. Zloděje, podvodníky, imigranty. Když ale viděl tuhle mladou dívku, která měla tak daleko do těch všech hispánských zločinců, nechápal, kde se stala chyba. Seděla tam naprosto odevzdaná. Vypadala tak zranitelně.

„Možná bych vám mohl nějak pomoci,“ přistoupil k ní.

„Děkuji. Jsem OK.“

Nenechal se odbýt a vyzvídal dál: „Je mi fuk, co jste provedla. Proč jste ale tak vyděšená?“

Marina se mu podívala do očí: „Jmenuju se Marina. Těší mě, Jeane-Pierre.“

To ráno bylo hodně hektické. Dobalit věci, dobalit všechny věci! Po předchozích zkušenostech si Marina vytvořila seznam s názvem „důležité“ a postupovala podle něj. *Kravininy, který pořád zapomínám doma. Pyžamo, ručník, léky, pas.* Na stavění úhledných komínků nezbyl čas. Hlavní je obsah, ne forma. Švy kufru praskaly, ale s těžátkem jejího vlastního těla se jí nakonec podařilo poslední zoubek zipu dopnout.

Konečně se nějaké to kilo navíc hodí, pomyslela si a vzala do ruky maxi potravinovou fólii. Její rodina byla šetřivá, takže neexistovalo, aby se na letišti vyhazovaly peníze za balicí službu. Po vzoru českých cestovatelů začala Marina pečlivě omotávat svoje zavazadlo několika vrstvami igelitu.

„Ještě alespoň třikrát dokola!“ hecovala se k lepším výkonům.

Naštěstí se objevila hnědá papírová trubka značící konec role. Kufr vypadal jako kokosová kulička Raffaello. Musí na něj něco nalepit, nebo ho na jezdicím pásu jen těžko pozná. Identifikátorem se stal lepicí štítek Strabag ze stavebního veletrhu For Arch. Nakonec vyřezala otvory na madla. Ona se ta ušetřená stovka ještě bude hodit!

„Už musíme jet!“ ozvalo se z kuchyně.

Paní Poláková překotně balila svačiny do ubrousků.
Aby děckám nekručelo po cestě v břiše.

„Mami, letíme do Ameriky, tam hlady neumřem,“ ozvalo se z koupelny. „A navíc nás do letadla s řízkama nikdo nepustí.“

„Tyhle jsou ale dietnííí.“

Mateřský pud! O mláďata musí být za každé situace postaráno. Každému dvě masa a chleba s okurkou. Balíčky byly připraveny.

Kvapně opustily sídliště. Prahu projely na výbornou. Na Evropské se Marina zakousla do svačiny. Přece nebude jíst před Damiánem řízky. Paní Poláková se potutelně usmála. *Po šniclech obalených v parmazánu se vždycky jenom zapráší.*

Celá skupina měla sraz na Terminálu 2 u velké tabule s odlety. Rodiče nervózně přešlapovali, sourozenci se honili po letištní hale, hlavní protagonisté se v mezičase *checkinovali*.

„Sóry, sóry! Akademická čtvrtrodinka!“ halekala Marina mezi dveřmi a snažila se vyloudit provinilý výraz.

Šly se přivítat s radou starších. Konverzace se točila především kolem programu a bezpečnosti celého tříměsíčního výletu.

„Kolik bude, až tam přiletíte?“

„Ozvěte se hned, jak budete v Bostonu.“

„Vzala sis bačkory?“

„Hlavně opatrně!“

„Chovejte se slušně.“

„Co když se vám něco stane?!“

„Sněžte ty rízky.“

„Vzala sis ty bačkory?“

„Dávejte na sebe pozor!“

Johana, Damián, Filip a Marina, spolužáci ze střední. Pár desítek minut je dělilo od přestřížení pupeční šňůry. Vstup do bezcelní zóny byl symbolikou pro několikaměsíční prázdninový veget. Jen oni a ostrov na východním pobřeží Atlantského oceánu. Martha's Vineyard – synonymum svobody.

Tohle místo je dobře známé vysokou koncentrací zámožných Američanů, kteří jej navštěvují zejména v období letních měsíců. Ostrov sám o sobě má necelých dvacet tisíc obyvatel. Od června do srpna ale praská ve švech, kdy se počet lidí až zpětinásobí. Typický prázdninový jev. Evropští studenti sem jezdí na brigády. Během tří měsíců si vydělají ve službách tolik, že po zbytek roku můžou mít nohy na stole. Na chodnicích se válejí dolary a vy je jen musíte umět dobře přebrat vidlemi.

Mladí dostávají dýško za všechno. I za pozdrav. Američtí staříci váženě korzují po ulicích v tenisově bílých polo tričkách zastrčených do kalhot od Brooks Brothers a bezděčně si vybírají někoho, komu by zašoupli dvacetidolarovku za flígr. Proč? Protože je léto! Vedle nich cupitají padesátikilové dámičky s velkým sportovním kšiltem. Jsou alergické na sluneční záření a musí se chránit. Diamanty, briloše, safíry. Na každém rtu po mililitru kyseliny hyaluronové. Nejsou to milenky, jsou to manželky. Rodiny se zde prezentují jako funkční celky. Všichni jsou šťastní.

Nejznámější rodinou, která ostrov navštěvuje, je klan Kennedyů. Dále pánové Clinton a Obama. Každý zvlášť,

samozřejmě. Rodák z Maine Stephen King tady napsal bezpočet svých knižních děl a Lady Gaga neúnavně kupuje další a další nemovitosti. Co se týče architektury, až dost úzkoprse je dodržován klasický „New England Style“, zejména ve městech, kde jsou regulace velmi přísné. Mansardové střechy, multi-texturované zdi, šestiúhelníky či nepravidelné půdorysy. Vrcholem tohoto stylu jsou „Gingerbread Cottage“. Perníkové chaloupky – hotový bizár. Jsou jako cukrová vata nasycená potravinářským barvivem, přelitá karamellem a posypaná čokoládovými kamínky. Zdobené kadeře dřeva připomínají pečlivě vykreslené ilustrace Heleny Zmatlíkové. Každý touží ulomit kousek fiktivního cukrkandlu a strčit si ho do pusy. Některé z nich jsou decentnější a evokují obyčejný perník. *Freaky-deaky freaktown!*

Marina studovala na soukromé vysoké škole cestovního ruchu. O tomhle bláznivém ostrově se dozvěděla od Petra Roha, člena studentské rady. Byl první vlaštovkou, která vylétěla na zkušenou po druhém semestru. Strávil tam dva měsíce a do školy se vrátil *happy jak dva grepy*.

Marina z něj vytáhla všechno, chtěla tam jet taky. Vezme s sebou svého kluka a spolužáky ze střední. Nejdůležitější podle Petra bylo obstarání pracovního víza. Naneštěstí pro všechny studenty takový papír nelze získat bez „pomoci“ agentury zprostředkovávající pracovní zájezdy do zahraničí.